

Poštalna plačana v gotovini.

XVIII. letnik.

1939. december 20.

1. numera.

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Imeni prěkmurske evang. šinorije reditel
i vödávnik: FLISAR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Číslo računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na ceľlo leto 20 Din., v zvänsťvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

Kakša je lübézen.

Ár je tak lübo Bôg ete svēt, da je iná svojega jedinorodjenôga dao, da vsáki v njem verje, se ne skvari, nego má tek vekivečni. Jan. 3. 16.

V toj božičnoj Božoj rêči cēle biblije rcé bije. Trde poganske, ali neverne moderne roké, lêko vse naše nôve testamente na goréčo grmádo zľučajo, ali tej ár rêči de tüdi té do konca etoga svēta idi vküpersprávlalo i božičnoga veseljá gnje nalagalo na zemli.

Ár je tak lübo Bôg ete svēt! Té lêpe može rêči žé zná mála déca v šoli, znájo z trüdnimi stopáji hodéči starci, tüdi med pogani déľajóči misijonárje prvič té rêči posadijo v trda poganska srca. Známo, oznámo té svēte rêči, i dönok se li čüüjemo nad njimi, gdakoli je znova čüjemo. Rosa naši skuz nam oblejé oči, gda e tekne naše düše ta tiha rêč: Ár je tak lübo Bôg ete svēt. Ete svēt. Nē zemelske nature krasne lepôte, nē gôzdov májušove üde, nē visiki planin i pečin králestva, ego té na etoj zemli vandrajóči šereg, ás lüdi je tak lübo Bog. Kak čüdnó je se tó. Zgledni se samó okóli v svojem nálom svēti, i vzemi v račun tam živóče lüdi, zmisi si nazáj na preminóče vrēmen, amo na včerašnji dén, i drži sôd obriinēnja tvoji bližnji. Prehodi samo nē cēle lržáve, nego krátke i vóske poti svoje sési, i položi na vágo düšnevēsti živlēnje gospodé i slüžbenikov, bogátcov i siro-

mákov, tüdi samoga sebé srcé dobro pregledni, pozovi naprej svoja skrita mišlēnja, pozovi nazáj svojega guča ništerne rêči, postavi pred sébe desétero Božó zapôved i v ognji tej zapôvedi sprobaj svoje živlēnje. I potom pa dáj odgovor na tó pitanje: jeli je ete svēt vrēden lübézni? Jeli so človeči milijóni, té prekléti šereg vrēdni naj ga lübijó, naj ga Bôg lübi? Naše žalostno srcé se jókajoč tóži: Nē je vredno, nē je mogóče lübiti ete svēt! Pa človeče oči li samo eden máli del vidijo iz velíkog svēta, pred našimi očmi so preminóčega vrēmena grda, ružna dela zakrita. Zátó si zmislite samo na to, ka vidi Božé okó, či se dolizglédne na zemlo, ka čüti tisto toplo očinsko srcé, či pred sehom vidi premi- nóči stó i stó lét vse človeče hüdobe. Nē dávno je eden ômuren, pobožen i pošteni človek etak goriskričo: Jas bi se nikaj nē čüdüvao nad tém, či bi štiridesét nóči neprestanoma dinamit i ekrazit kápao iz nébe na zemlo, na lüdi, i na štiridesetdnoj nóči bi pa z trdim, močnim tréskom blisk vda- ro v ete cēli lagov svēt. I té človek rēsan istino má, svēt bi rēsan toga bio vrēden, naj bi se cēli svēt stróso, gda bi Bôg žalostno znóva etak erko: Fundam človeka, šteroga sem stvóro, z lica zemlé.

I mésto toga nás pa toplo obime bo- žični veselí glás: Ár je tak lübo Bôg ete svēt, da je Siná svojega jedinorodjenoga dao. Mésto biča, mésto orožja se nebeska sveklóča pokáže na betlehemsom póli, mésto kápanja dinamita i ekrazita začnejo

angelje z bĕlimi perotmi vesele pesem spĕvati obri sirotinske alostne zemle, msto bliska, msto opŭšavanja : Nardo se vam je Obdritel. Bg je najdrage ka je mo, etomi svti dao, onoga ki je najblie stao k njegovomi toplomi oinskomi srci, odteroga je tŭdi On li samo ednoga mo, svojega svtoga Sin : Jesua Kristua. Brezi toga da bi t zaslŭili, tak veliki dr d Bg tistomi i vsem tistim, ki ga dnvno preklinjajo, pozbijo, ali rvno dostakrt zatajijo. Roditelje, ki mte ednoedno lŭblno dt, jeli obtŭtite kaka velika lŭbzem gori v Boem srci prti etomi grsnomi svti ! Lŭde, ki v svoje dŭe globoini ee mte malo plemenite nklo-nosti, oh zarazmite tisto, ka je Boe do-brte i lŭbzniirina i duina, viina i globoina.

Ali nad Boov na zemlo prihajoov lŭbznostov se ne sm samo tŭdŭvati, nego t lŭbzen tŭdi more razmiti. Jeli zn to, da t lŭbzen rvno teb ie ? Jeli zn, da se tisto opŭanje rvno tebi protivi ? Jeli zn t, da tŭdi ti sam tam stoji na tistom prekltom svti, da si tŭdi ti v tistom v smrt idoemeregi ? Jeli zn t, da tvoji grhov brmen,tere si z reov, z milnjom, z innjom znoi i nznoi tak dostakrt vino, tŭdi teb

med Boe neprijtele pripela ? Jeli zn t, da tvoje noge po preklstva zemli hodijo, i tvojega itka cil je prti vekivenomi opŭanji, prti vekivenoj smrti postavleni ?

Eden misijonr v svojem dnvnicki sledo grozno hitrijo pie : Mirno sem dlo na dvorici nae hie, moja ena je n bila dom, nae edino mlo dte je tiho i sldko spalo v hii. Ednk me je samo niki znotri gls na t opominao, naj hnjam z svojim delom, i naj pogldnem svoje spee dte. Dte z zaprtŭmi omi mirno i tiho spi, poiva v toploj zi-belki, ali pri njegovi nog na pamet vze-mem nike arno klopk. Blie idem i skoron mi sapa stne od velike bojazni i razburkanja, vidim da je t arno klopk n drŭgo, kak Indije njnevarneja emer-na kaa — kobra,tere eden edini grizj je e gvŭna smrt. V svojoj prestraenosti sam hitro z glov rokov prjao t kao i z njvkov moov sam je vlŭo na okno. Z tm svojim hitrim delom sam ro svoje lŭblno dte od gvŭne smrti.

Tŭdi pri vskoga loveka nog lei eden veliki neprijtel, greha arna kaa. Dosta lŭdi mogoe nŭti ne ve za t, mirno i tiho spijo, poivajo v bliini t nevar-nosti, i tisti nevaren smrtni grizj se v vskoj minuti lko zgodi. Jeli zn t, da

Penezi i dŭa.

(Pripovst.)

(Posloveno FLISR JNO.)

Nanika ena si je nsledi lgia doli. Ee ednk je okli hie pogldnola i tak jela notri, dveri je zariglla. V-splnico je na tihi stpila, mue si je lgla doli, p se je gori prŭzidignola i sedla je na posteli, nagls bi rada molila, ali tak da bi se ne srde vkŭp stŭsnoo, rei so ne ne prile, vŭsta so ne zale drgetati, gls je ne priao ni. — Dnes si ne mogoa moliti, se ne je zdelo ! Poakj do ŭtre ! — Zbiditi, ka se ti te posreil — Zd so ne pa v-pamet prile dŭhovnika rei, kaj vertinja i vu onom vrmeni naide mrti, doke se ne hrna na ognjici se grva, kaj vu nbi vekiveen mir aka ito bi tam rad mesto dbo, nesmi od zemle vu srdi-tosti i vu srdci z protŭivinstvom odhjati. — Bo-jŭvala se je sma z sebo, naj bi pripravne rei najla ; zno ne je grtao na eli. Teda si je globoko k-Bgi zdhnola : „Oa moj, neostavi me“ ! I zd je tak tŭtila, ka je ona kmina zmo-nost,tera je do tega mao pred nov stla, t.

minla, — tak da bi obro,teri ne je dŭo stŭskvao poo, — rei so se ne obilno pritŭsnoe k-vŭstam, — poasoma, drgetajo, ali z-srda glo-boine je razmeto na gls zala „Oa na“ moliti.

Preci kak je t prva re odhjla z Nanike vŭst, Peter se je strsno, tak da bi v kri io zvonii. — Hitro se je vkŭp pbrao, on je tŭdi guati elo i naednk so zŭle z vŭst njegovi „Oa na“ molitvi pronje, z tŭvriicov navkŭp je molo : „Odpŭsti nam duge nae, kak i mi od-pŭamo dunikom naim“ . . . Skŭze so obl-jale Nanike obrz, — jo jo je obveo i z-tŭv-riicov sta obdva joe do konca zmolila mo-lŭtev. I tak, da bi t molŭtev sunce grtalo,tero je do tga mao kak kmien oblk zakrŭvao, odteroga je ni eden ne mogao viditi toga ovoga obrza, zd se je razvdrilo, svekloe trki so presvtŭili nbo i tak da bi Boa rka sgnola z nebs doli, — razegnna je njidva srda kmi-co, olhala sta si srda.

Svta tihoa je nastnola,tero je Nanika tŭvriica pretrgnola i z pokornŭm srdcom je od-pŭene prosila od tŭvria :

si ti tudi v prispodobnem položaji? Gde je zato tisti Rešitelj, ki kači zdrobi glávo? Jeli čuješ za odgovor koledni svétkov blagoslovení glás: ki v Njem verje, se ne skvari. Šploh blúzi pride k tebi, ti ga pa moreš z právov verov obinoti, pri sebi ga zadržati, da se naj rešiš od smrti, i naj moreš iz smrti v žitek, iz kmice na sveklôčo, iz šerega ti prekléti v blájženo radost ti odkúpleni priti.

Jeli razmišlô? Božič záto jeste, koledni svétki záto pridejo vsako leto k nam, naj vidiš, občútiš tisto nezgovorno Božo lúbézen, štera je v Jezus Kristuši prišla na ete svét na prvi božič, gda se je Zveličitel narôdo v Betlehemí. I rávno za tēbe volo, za volo vsákoga človeka pride na zemlo tá obdržēča lúbézen. Oh zemelski človek, brat i sestra! Nesi záto na koledne svétke, na dēn Kristušovoga rojstva pred Bogá v svoji skuzaj svéto hválo-dávanje:

Hodmo pôtnici mrtelni, Glásno bože činēnje! Svétmo dēn ete veselni, Sredbenika rodjenje. Bôg, Bôg je dnes njega poslaó Temnim za vučítela, Blôdnim za vodítela, Da bi vse na žitek pelao. Njega tak zvišávajmo, Njemi diki spevajmo.

Oh nē, nē je on krstšenik, ki se dnes ne veseli, Geto sam očé lúbeznik, Svēti

mir boži deli. Vejm se i v dike svetlosti Angelje veselijo, i spēvajôč velijo Dúšam blodéčim v temnosti: Radújte se! dnes vas Bôg pela z robstva večni mouk. H.

Porôdo se je.

(Pisao VOJTKO PÁL. Poslov. FLISAR JÁNOŠ.)

Grēh je strti i Olympi stančarov
Vrēmen minôlo, njih zmožnost odišla,
Stári Jupiter z-srditostjov zmožnov
Se nede več néba, zemla trôsila.
Genjen je trônuš Jehova velkoga,
Trdne pravde njeg've so vkúper strte
I na rúši svēta preminjenoga
Obládavno večna lúbézen jeste.

Nakleknite se, hožžáno spēvajte,
Ár se približáva dēn obečanje,
Zemlé národov več stôlétno trôštanje
Se je v-punosti spunilo dēn ete,
Obri jásol je stánola ta zvēzda,
Kmica odhája, deniti se záča,
Veliko čúdo glási svēti zazda,
Križ prihájajôči tam od zhoda!

Ka so zaman šteje telike stotine;
Ka so môdri i ti zmožni nē mogli;
Za koj se národ skrbo, trdio Jude:
Tô gordánje so zdá razložili:

— Nika nemaš prositi, — jas sem kriv.

Kak čúdnó je bilô! — Obēdvē srdci sta se natoliko zméhčile, z drúgim čútēnjem, kak do etimao: Z-lúbéznostjov sta se napunile. — Molitvi glasne reči so pá znôva vkúpprikapčile i potrdile njidva závezek, šteri je pretrgnjeni blo. Túžno je bilô viditi, ka kak nači je vsáki mislo biditi toga ovoga srdcé. — Nanike pokornost je zdá zlámala tó húdo oblást. Z prijétnimi, milimi rečami sta si zdá že zgovárjala med seboj, liki si mila mati zgovárja z-svojim lúbeznikom, šteromi boléčo rano obežuje. Znôva sta spoznala vkúpprazmēnja oblást. Včasí-včasí se je Nanika ešče skuzēč tóžila:

— Ah, či bi tó znála ka etak bode, dávno bi konec včínila toj žalosti. Ali jas krhka ženska sem zgúbila vóro i žnjôv vréd vúpaznost túdi.

Peter je pa potihšávao túvárišice srdcá bolezen, govorēči:

— Ah, z-kelkim je več vrēden mir od oni 2000 ránškov, šteri so nama svájo spravili. Zdá znam z-kelkim so nē pēnezi fontošni k-blájženstvi. Gde mira nega, tam je i te nájbogatéši člo-

vek dosta bole nesrečen kak te viliki slomák, ki vu miri prebiva. Zdá znam, ka je šteo Jezus z svojimi svétimi rečmi povedati: „Ka valá človeki, či z cēlim svētom láda, ali kvár vadlúje v dúší“. Do etigamao či sem od koga kakši glás čúo, sem nájprve pitao, na keliko je bogat? Po etom mi pa ta prva reč nebode: pēnezi, pēnezi, nego etá: mir, mir i mir.

Ali njidva blájženstvo se je zistinom v-tom dičilo, gda sta si na deco zmislila. Zdá sta previdila, ka je njidva nesreča nakeliko obôžala deco túdi. Ár či od edne betežne kotrige obetežá cēlo tēlo, nakeliko bole dúhovna bolezen obsede cēlo familijo, či je njé gláve dúša betežna. Previdila sta, ka so se deca nē mogli veseliti starišov svájúvanji, štero je njih nedúžne dúše skvarjúvalo. Predramila sta se, ka je svája natoliko obládala njidva srdcá tak, ka je že nē bilô v-njem mesta decé lúbézní, nego nestanoma za pēnez volo staranje i potvárjanje njima je napunilo njé.

Zdá se njima je srdcé od toga bremena rēšilo, vesélo je bilô, znájôče tó, ka do se deca

Bôg ino svêt so zdâ že vözmírjeni,
Zádeve so zdâ že vse odvřene,
Odkúplênja vrêmen je že na blúzi:
Prihája „Bôgčloveka“ narodjênje!

Smilüvanje. (Božična igra).

Pisala: KOVÁTS FRIDA.

Osôbe: Oča, Deca: Marija, Peter, Pišta, Trêza.
Dvá Angela.

(Deca prihája).

Marija: Znáte, ka sem zvêdla od sôsédove Ane?
Oča ščêjo siromaškoga tišlara völäčiti z naše
hüte, gde se držijo, či nemre pláčati árendo
do nôvoga leta.

Pišta: To je pa ja grdo delo. Takše siromáke,
kak so tišlarovi. Mála so deca, krúha nemajo,
mati njim je mrla, tišlar sam pa je betežen i
nemre delati.

Trêza: Pomágajmo mi, vsáki má nika prišpa-
rani pênež!

(Oča prihája).

Oča: Komi ščête pomágati?

Marija: (v zadregi) Tišlar! Čüli smo, ka ga
ščête völäčiti na nôvo leto, či nede meo pêne-
zeze za árendo. Smili se nam!

Pišta: Pa oblêke nemajo, zmřzávajo. V šôlo pri-
dejo bôsi i lačni.

Trêza: Nemajo bábe za igranje i nej tople po-
stelé za počívanje. Mi pa vse tô mámo.

Oča: (černeno) Pa njim ví dájte svoje stvari, či
so vam tišlarovi tak pri srci.

Peter: (nájstarši) Oča istino mámo. Slabo je od
nás, ka ne pomágamo siromákóm, mi pa vse-
ga mámo zadosta, ešče preveč. Svêta dužnost
bi nam náj bila, dati vkraj od vsega, ka nam
je Bôg tak dosta dao.

Oča: (černeno) Tiho boj, pojep! Jaz sem vaš
oča, jaz znam ka delam. Či tišlar ne pláča,
vô zleti! Niti Bôg njemi ne pomága! Zdaj
znáte, več náj od toga ne čüjem!
(Oča odíde).

Peter: Zdaj smo čüli. Ali zasagati se ne dámo!
Vsi štirje vküp pomágamo.

Marija: Kak náj pomágamo, či pa nemamo pênež?

Peter: Dobro misel mam! Či tûdi nemamo pêne-
ž, prišparamo si! Do svêtkov ešče mámo
4 kedne. Poslúšajte! Vsáki dobí za zájtrk 4
kocke cukra za kávo. Našoj stároj Meci po-
vêmo, náj nam cukr ne vrže vu kávo, náj nam
ga zôsebno zrâven dà! Mi bomo pa odsega-
mao do svêtkov kávo z edno kocko cukra pi-
li, tri kocke pa denemo vkraj! Do svêtkov
správimo nájmenje 4 kile cukra. Tisti cukr
nam morejo oča dojkúpiti, pêneze denemo
vküper z našimi, štere smo prišparali, tak sprá-
vimo tišlari árendo!

Marija: Tô je dobra misel, Peter, če nam samo
zadosta bô!

Peter: More biti! Či pa nede zadosta, mo kávo
brez cukra pili.

tûdi radüvali, či bodo vidili, ka je srditost mi-
nôla i prvêša lübéznost obsêla roditelov srdcá.
K koncovi je Peter pítao:

— Povê mi lüblêna tûvářišica, ka je nag-
nolo tebê na tô, ka znôva si začnola na glás
Boga moliti?

Tûvářišica je povêdala, ka so jo smrti misli
trápili i je tak mislila, ka či te svoje tak tû po-
vrže, nišče se nede za njô jókao, ne dobí mesta
vu nebésaj, kak je nê dobila vu cêrkvi, dokeč
njê je nê edna siromaška ženska stisnola mesta.
Pripovedávala je, ka kak je predgao dühovnik:
Ka človek vsigdár tô má misliti, ka mogôče zdâ
sedi z timi svojimi obslêdnjim pri stôli. Mir si
more spraviti, ár ta z-svajov napunjena dűša
nepride vu nebésa. Nê trbê tô misliti, ka je
vsigdár te drűgi kriv, nego bole na sêbe tûdi.
Tak je gori djála pri sebi, ka kašê se zgodi
more se zmiriti... Znôva dobleno blájženstvo i
mir njima je dugo nê dao zaspati.

V gojndno kak se je presvêtilo i sunca pri-
jêtni tráki so milo sijali skôz na obloke vu hižo,
sta prijaznivo pozdrávlala edendrűgoga. Čütila
sta, ka se je nŕvi žitek priselo v njidva srdcá,
vu njidva hižo. Ali bole te indašnji žitek se je
ponôvo po tužni mantraj puni lêtí. Znôva správ-
lena radost i blájženstvo je devêstôdevêdesêť-
devátkrát vékše bilô od te prvêše, štera je zgű-
blena bila, ali nazâ je náidena. Nê sta bár glá-
sila glasno svoje radosti; nê sta si z-káksimi
prebránimi rečami zgovárjala en z drűgim, hižni
réd je po návadnoj pôti tekao, ali blájženi
se je lešêio žnjidva obrázov i genlivo je bilô
glêdati, kak sta dên za dnêvom ískala eden-drű-
goga, tak da bi mládiva hižnika bilá, kak vu
vrêmeni hištva prvi mládi létaj.

Zaistino je roditelov mir i lübézen pri hiži
táksa, kak sijajôče sunce.

Vesêlnost se je pozdigávala gori, rávno ta
kak škvorjánec tûdi nájrâj vu blísêčêco, vedrô
nébo spêva svoj hvalêči i Boga dičêči danaj!

(Konec.)

Tréza: Oh! Tò de hŭdo, tak bridká de káva!
 Pišta: Tiho bojdi Tréza! Mále deklíne mislijo
 samo na sêbe! Pomágati moremo! Či bi naša
 drága mama živelí, bi nam oni pomágali!
 Marija: Pojdimo! Začnimo šparati že dnes!
 (Koruš popěva Božíčno pesem).

(Dvâ Angela prideta).

Prvi Angel: Božíčni večér je! Puno veselja i lŭ-
 bézni! V toj hiži so skázala deca svojo velko
 lŭbézen do bližnjega. Od lamp so si štiri
 kedne vkraj šparali dobrôte, náj pomagajo
 siromáki!

Drŭgi Angel: Dika bojdi Bôgi na visini! I blá-
 žena náj bode deca, ki so dobroga srcá i čiste
 dŭše! Bôg blagoslovi njihovo djánje! Mi pa
 položmo stáromi trdosrčnomi oči iskro lŭbéz-
 ni v srcé, tò de naš Božíčni dár! Halleluja!

(Angeli odhájajo, deca pridejo.)

Marija (nesé velko škátlo v roka).

Peter: Da bi dŭnok že prišli oča, ka bi njim
 překdálí škátlo z cukrom! Pêneze nam more-
 jo dati, ka vse odnesémo tišlari!

Marija: Stára Méca je tŭdi dobra, velki pleteník
 mi je dála na skriváj za tišlarovo deco. Jaz
 pa dam ešče rŭbec zrâven, oča tak nedo znali!

Pišta: Jaz pa dam svoj nŭvi nož, šteroga sem
 dôbo na senji! Náj se deca veselijo!

Tréza: Ka pa náj jaz dam? Nemam nika, pa
 káva je zadosta bridka bila!

Peter: Tebi nej trbej nika dati, premála si ešče!
 Zadosta vrla si bila, ka si z nami šparala.
 Oča pride!

(Oča prihája.)

Oča: Ka šošnjate deca? Že žmetno čakate, ka
 Jezušek pride? Vnôgo lěpoga vam prinesé!

Peter: Ne čakamo ešče Jezuška, vás čakamo,
 oča. Eti v škátli mámo 5 kil cukra, prošim
 doj nam ga kŭpte!

Oča: Zakaj? Gde ste ga vzeli?

Marija: Přišparali smo si ga vsáki dên pri záj-
 trki. Pêneze pa nŭcamo, ár tišlar more árendo
 pláčati! Njemi dámo pêneze! Pa ešče tisto
 kcoj, ka smo si přišparali cêlo leto. Ránč bo-
 de stŭ dinárov, pa nedo na cesto vrženi. Světi
 večér je dnes! Tŭdi oni morejo znati, ka se
 je Jezuš narôdo, cêlomi světi na veseljé.

Tréza: Dájte oča! Doj nam ga kŭpte, ár je ká-
 va vsigdár tak britka bila.

Oča: (genjeno) Deca moja! Sram me je pred
 vami, ár vi máte lŭbézen, jaz sem jo pa nê

meo. Dnes je světi večér. Obdržte cukr, neste
 ga tišlarovim, tam ga gvŭšno nŭcajo, pa v
 košaro deníte vsega malo, ka dobroga mámo
 pri hiži. Náj se nalějo siromácje. Z naše hŭte
 njim nê trbej idti, lejko so notri, kak dugo
 ščějo. Pa drva naložite na saní, mrzlo njim bŭ
 na světi večér.

Marija: Pa málo Božíčno drěvo njim napravímo,
 svěče gor i oreje, ka do veselí. Drěvo že mam
 pripravleno.

Pišta: Hvála vam oča, tò je nájvěkše božíčno
 veselje, ka tŭdi vi nam pomagáte podpérati
 siromáke!

Peter: Dika na visini Bôgi, na zemli mŭr, lŭdém
 pa dopádněnje!

(Odídejo.)

(Koruš.)

Odgovor.

Či si žé méo do nikákoga prošnja, ali pi-
 tanje, si lěko skŭso, kak žmetno ti je bilŭ na
 tò misliti, ka pa či ne dobiš přijětnoga odgovo-
 ra, i na tisti slučáj ti je pa řesan strašno bilŭ
 misliti, da mogŭče níti spoj ne dobiš odgovora.
 I tò je té bilŭ na tébe gledŭč nájstrašnejše, gda
 je tista prošnja, ali tisto pítanje za tébe jáko
 važno bilŭ. Nêga žalostnejšega občŭtěnja od
 tistoga, liki či človeča prošnja, ali pítanje brezi
 odgovora ostâne.

Tvoja nájvěkša prošnja i pítanje je prošnja
 i pítanje tvojega osloboděnja. Strašen vdárec bi
 bio za tébe, či bi tò tvoje pítanje brezi odgovo-
 ra ostalo, či bi od zgoraj, iz višine nê přišo
 nikší odgovor. Nêbo bi zama napádao z svojimi
 molitvami, odgovora bi li nê dôbo. Takší bi
 pŭstao, kak on človek, ki je v globoko grabo
 spadno, ki kriči i z svojim glásnim kričanjom
 pomŭč prosí, ár je v globočino spadno, i z svo-
 jov lastnov slabov močjŭv se nikak nemre řěšiti
 i osloboditi. Žé občŭti da njemi je mŭč na kon-
 ci, trŭden, lačen je, mrěti de mogo, iz ran njemi
 krv tečé, i nega nikoga, ki bi se z višine na
 njega zgledno, ki bi njemi pomŭč prineso, ali
 bi dolipřišo v globočino, da bi ga oslŭbodo i
 nazáj oživo. Na svoje glasno kričanje nikšěga
 odgovora ne dabi.

Advent nam pa tò glási, tò nam dá na
 znánje, da je naš položáj nê tákší. Od šteriga
 mao jeste advent, od tistoga mao je tŭdi tvoja
 stáva nê tákša. Ár advent dên za dněvom pří-

naša odgovore na naše prošnje i pitanja. Sam advent je eden veliki odgovor. Naš Gospód na vsáto prošnje, na vsáko pitanje odgovori.

Človeče življenje nema tákše prošnje, tákšega pitanja, na štero bi On nê dao odgovora. Človek záto li nesí pred Njega svojo slabost, trpienje, bolečine, krváve rane i pitaj ga : zakaj ? On ti na tó pitanje etak odgovori : Záto naj jas bodem tvoja móč, obramba, vráč, prijátel i voditel. Nesí pred Njega svoje betežno srce, On ti gvúšno dá na njé balžama vrástvo. Tvoje vku-perstréto dúšo ti gorizdigne, na nôvo stvori, i da ti mir, pokoj i zadovolnost. Jezus na vse odgovori.

Tudi na nájvêkše pitanje : jeli me oživíš ? dá on odgovor etak erkôči : zaistino ka hitro pridem. Ne právi tó : milújem te, žao mi je za tébe ti siromák, nesrečen človek, ali pomagati ti pa nemrem. Tudi ne právi tó : Vê do ti žé pomagali ljudjé, štere k tebi pošlem.

Nego Njegov odgovor se etak glási : hitro pridem. Jas sam pridem. Osébnó pridem k tebi. Táksi postánem kak si ti, naj občútim vse tvoje nevole i bolečine. K tebi pridem v teli i primem te za rokô, zavêžem tvoje krváve rane, pelam te po právoj pôti, naj máš oslobodjenje, naj zado-biš Boží blagoslov i zveličanje. Ešče več včnim za tébe, merjém za tébe, naj tvoj žitek morem obdržati. Jas obri vsega mam móč i oblást. Od koga se ti bojiš, od tistoga te jas rêšim i odkúpim.

Človek záto se pa veselí i radúj se v etom adventskom vrémení, ár tvoj Gospód, tvoj Král dá tebi odgovor na tvoje prošnje i pitanja : zaistino ka hitro pridem. V bláženom veseljé se naj radúje tvoje srce, i tvojega srca dveri se naj odpréjo pred Njim : Oh pelaj ti žitka voj, Po stézi jákosti Odebráni šereg tvoj k večnoj rado-sti, Da te naj zvišáva Vnožina ti zemelski, i šereg ti nebeski Tebi diko spejva. H.

To je práva vera, štera spozna svojo nevrêdnost i vendar ne dvoji v božoj mi-lošči i pomoči. Luther.

Zemla je zadosta lèpa, ka se lèhko na njej vúpamo nèbe, premalo lèpa je pa, ka bi se na nej spozàbili z nèbe. Tholuk.

Svêta nôč.

Písala : Kovátš Frida.

Zaka se tak svetlo zvêzde bleščijo,
Zaka je tak tiho, tak svêto pri nás ?
Z tórma višine zvonôvje donijo ;
Kristuš se je dnes narôdo za vás.

Na zemli se tiho je mir razprestiro,
V bêlo ôpravo odeti je svêt,
Še v gôzdi se divji veter pomíro
I mêsec prelêva svoj čárni posvêt.

Od híže do híže pa ide vesélo
Angel lúbézni i tiho guči :
Mír i bláženstvo zdaj bode cvelo,
Jézuš, svêta Rešitel je tú.

V jaslicaj máli se mogo roditi,
V siromaštvi i mrazi je prišo král,
Z krvjôv šče grêšnike odkúpiti,
Smrt i trpljenje bô njegov tál

Pastérje na pôli so vidli svetlôbo,
Čúli so Angelov spêvanje :
I dnesdén nás nájde njegva milošča,
I brezmejno srčno smilúvanje.

Záto nam je dúžnost, da ga lúbimo,
Nesémo srce k jasli máli,
Srcé i dúšo z veseljom pústimo,
našemi drágomi, svétomi králi !

Ženski kotiček.

Koledni svêtki i nôvo leto.

Ste že globše pomislile na Koledne svêtké dráge ženske ? Dostakrát glédam okôli sêbe, pa čútim, ka ešče vnôgokrát fali v naši hížaj, v naši cerkváj tó velko, do dna dúše sêgajôče veselje na Koledne svêtké. Zaka je tó ? Nega vêkše čúde na svêti, kak tó prihánje i rodjenje našega Kralá. Z tem, da se je v siromaštvi, v nevôli narôdo Boží sin, nam je ščeó pokazati, ka se nam ednákoga čúti, i ka nešče biti drágo, kak človek, pun nevôl, pun trpljenja. Bio je Boží sin i se je ponizo, ka je gráto človek, ka mí vsi. Nemrem si pomagati, nega lepšega kêpa za méne, kak tó Bože dête v Marijini náročaj. Tak velka je tá čúda, ka je tó málo nedúžno dête, naš Odkúpitel, naš Rešitel. Ránč záto bi moglo

trepetati naše srce od veselja i radosti. Pri nás držijo té svétek zató, ár je svétek, nega zvišenosti, nega svetósti v tom svétli. Je ljudstvo postanolo že tak mláčno, tak brezčútno próti čúdi svéte nóči? Nega lepšoga dokáza svéleš-njoga občútká, kak Božíčno drévo. V ednoj hiži ne bi smelo faliti! Nej zavolo kinča i zemelski dobrót, štere visijo na njem, samo zavolo svetlóbe. Od vekoma je bila svetlóba bliščéči svéč znaménje veselja. Túdi v tistoj hiži, gde nega decé, bi moglo goreti Božíčno drévo i tvoja skrb bi mogla býti, drága ženska, ka se skrbiš zató. Nej je sméšno, či gorijo svéče pri starcaj, šteri sami živéjo; tak lépo se dá číteti svéto písmo pri lúči svéč, díšanje po svéčaj i jaličovi veja ti pokáže tak odlóčno kěp veseloga prigodjenja, rojstvo Jezuša. Pri nás v Prekmurji je nej ná vada, ka bi v evangeličanski hižaj jaslice postavili. Zaka nej? Tak lépo je, či stojí v hiži mála štalica, puna tisti osóh, od šteri pripovedáva svéto písmo. Zaka bi se sramotili, či postavimo zgovorni kěp tiste Božíčne čúde? I deca se veselijo tomi, ár dēte tisto bole pri sebi obdrží, ka vidi. Túdi máloga Jezuška bole líbí, či ga vidi v jaslay.

Drága mati, mirne dúše postavi jasle na svéti večér, zberi se z svojov decóv pred njími, vužgi svéče popěvaj Božíčno pesem i pripovedávaj tvojím málím vse ka znáš; vidla boš, v kákšom srečnom veselji se bodo svétile oči tvoje decé. Či lejko rozpětje máš v svojoj hiži, križanoga trpěčega Siná Božega, zaka ne bi měla kěp veselja v hiži, da se narodi? Napravi veselje zebi i svojim líblěním, ár veselje datí, je lepše, kak veselje vzěti. Jaz vam pa želim všem, dráge sestre v Jezuši, blájšene koledne svétkel

I túdi srečno nóvo leto! Sreča je tak krhka stvár, zató jo more človek držati, či jo má, i jo iskati, či jo nema. Gde jo nájdeš nájprvé? V řeči Božoj! Drága sestra, či ti je živlěnje puno skrbi, puno trplěnja, či trpiš v nevóli, v betegi, vrži vse tvoje trplěnje na Njega i vidla boš, Sin Boží vzeme tó trplěnje na sébe, kak je vzeo na sébe naše grěhe. Tebi pa bō pomágano. Nevěmo, ka přinesé tó nóvo leto! Mogóče vnógo hűdoga! Lí veri v Bógi i pomágano ti bode!

Leto je minolo, da sem začnola gűčati z vami, dráge ženske v Prekmurji, skóz „Dűševnoga lista“. Dvanájsetkrát sem probala z Božov pomočjóv vam praviti od naši faling, od naši grěhov. Vam i sebi sem ščela dobro, řeči so mi

přiše z srcá, ka vás náj būdim na dobro i hasnovito. Mogóče se je čútila štera med vami oranjena, či sam převec odkřito naščela ženske falinge. Odpűstite mi! Dobro sem vam ščela! Ár beteg se more strěbiti z nožom! Samo te nájdemo zdravlěnje, či smo odkřiti samomi sebi. Či z lepími řečámi zakřijemo svoje falinge, nigdár ne přidemo do zbógšanja. Verte, dráge moje sestre, samo z líbězni so se porodile řeči, náj nam bodejo hasnovile!

Ešče edno prošńo mam do vás na konci toga leta. Čtíte naš „Dűševni list“, razšřřjavajte ga po cěloj našoj krajini, ár Boža řeč je potrebna vsákomi, tistomi pa nájbóle, šteri mĩsli, da brezi njega shája!

Vermo v Bogá i zdržavajmo evangeličansko vero i dobro nam bode! Frida Kovats.

Ka nam přinesé přišestnost?

Vu francúškom orsági živé pět hírešnji prorokov. Z žnji vsáki vu leta slědnjem měsěci vó dá edne knjige, vu šteri sprorokűje, ka nam přinesé přišestno leto, ka se bode godílo? Da bi přišestnost vsáki rad znao, té knige jáko spolvijó, vsáki se pašči edne si kűpiti i tak nji písátelje k-lěpomi haski přidejo, na lehci se obogatijo.

V-preminóčega leta decembra so pa tákše prorokűvali, štero na veliko žalost národom, je zaostalo — ně se je zgódilo. Tak so vu velikoj meri zgűbili vu nji lűdi verítelstvo. Na 1939 leto so tó prorokűvali, ka v tom leti v Európi nebode bojne. I ka vídimo? Tó, ka ně samo v ednom orsági, nego naednók v-trě šřřiraj orságaj i ně samo na sűhom, nego i na mőři vděrja té bėsen vihěr; tečé národov nedužna krv i opűščava vrědnost i mládi křepki lűdi žitek. Pod velkím trplěnjem geči človečanstvo. I vse tó za koj volo? Komi je na hasek? — Delati i mirovno živetí ščejóčěmi lűdstvi rávno ně!

Tak so se proroki žalostno, rűžno vkanili, tó je tó národje so se vkanili i zapelali. Ali pitajmo, jeli je krátki, slab človeči rázum mogóči notri viditi vu přišestne skřovnosti. Jeli je krhki človek mogóči přišestnost odkřiti?

Svéto písmo nam na tó pítanje ete odgovor dá: Bili so hírešnji prorocke, kí so napřě prorokűvali Kristuša přišestjě, njegov žitek, smřt, štera so se vsa prigódila.

Pavel apoštol k-Korintušancóm písanom prvom listi 12 tom táli od toga piše, ka Bóg

rázločne dühovne spodobnosti dá i dao je ljudem: Ednomi jezika zmožnost, ka se nalahci navči rázločne jezike; tomi drugomi zvráčenja zmožnost; pá drugomi proroküvanja zmožnost, ka so mogóči povedati prišestnost. Nälmre med betežniki náldemo več tákši, ki napré znájo povedati hip svoje smrti.

V-1921-tom novembra 18 ga je vu težkom betégl v-samnosti ležao Kühár Ferenc, ki je svoj hram na Evang. Dijaški dom darüvao. Mené je proso naj ga ütrášnji dén poglédnem, ár popoldnévi ob drugoj vóri vmerjé. Želénje sem njemi spuno, pogledno sem ga, ali že je nateliko oslabo, ka je „Oča náš“ molitev sam né mogao moliti, jas sem njemi napré molo i tak li za menom jo je bio mogóči zmoliti. Kak se je popoldnévi približala 2 vóra, vu Bôgl je vöpremiño.

1899 okt. 28 ga je v težkom betégl ležao Berke Gyözö. Proso me je naj notri pozovém te njegove lübléne, ár ešče dnes vmerjé. Želénje sem njemi spuno i on je vsákomi ponüdo désno svojo, Boži blagoslov proséči na njé, je sloböd vzéo od njh. Gda je te nájbôgši njegov prijátel Bodnár Bandi stópo k-njemi je ete reči pravo: „Bandi jas ešče dnes vmerjém, jáko rano v-30 lét starosti. Či bi se znóva poródo, náčiši žitek bi živo, kak do etigamao. Ali že je kesno. Živi náči, kak si do tega mao živo!“ Potom se je gori zgledno proti nébi, globoko si zdéhnovši erkóči: „Jaj, da daleč mam odidti“ i püsto je düšo.

Tá pripetjá i ešče k-tém prispodobna nam svedočijo, ka nálmre ti težko betéžni so spodobni svoje smrti hip proroküvati.

Ali jestejo zdravi proroküvajóči tüdi. Med tēmi posebno tákši, ki na podlági svétoga pisma proroküjejo prišestnost. Példo denem: vidimo stariše nepoštüvajóčo deco i tákšim napré proroküjemo, ka njim nede dobro, kaštigani bodejo, tó njim pôleg štrte zapóvedi známo napré povedati. Ár se i tó uprav bode znjimi godilo, kak nam vnóge példo svedočijo. Ali či famílie, hižnike, družstva, gmajne opominamo, káramo na prerazmēnje, na vküpdržanje, naj vu miri živéjo, naj se ne njevkájo, ár vküpdržanje krepi, svája, nezbivanje slabi i poglôba dobrobodóčnost: tó je tüdi svétoga pisma tákša pravica, štero nišče nemre podrēti.

Zdá pa i jas tüdi namēnim proroküvati. Odgovor bom probao dati na ono pitanje: Ka nam prinesé prišestnost, ka se mámo tróštati od 1940 ga leta? — Na svétoga pisma podlagi tak

Vsem

svojim čitateľom
blájžene

BOŽIČNE SVÉTKE

i blagosloveno

NOVO LETO želi

Reditelstvo „Düševnoga Lista“.

mam praviti: „*Ki Bogá lübljo, onim vsa na dobro slüžijo*“.

Tó je istina, ka se nam od vsé krajöv teška vrēmēna prikážujejo. Zevsé krajöv se čüjejo tožbe, teški zdühávanja glási. Bojna strahšüje vnóge národe. Strahšüje né samo vojáke, nego nedúžne otroke, ženske, starce brezi prebérānja osob i zgübičkov vrédnosti.

Ali, ki Bogá lübljo, onim vsa na dobro slüžijo. Svétó písmo nás na tó vči. Zvön drugi vidmo Jožefa hištórijo, koga so bratje za rob-slugo ódali pod teškim delom je trpo brezi zagovora. Nedúžno je v-temnico vrženi, ošpotani, nezgovorne mantre so čakale na njega i da je Bogá lübo, vsa so njemi na dobro slüžila. V-Egiptomi je za Farao králom prvi človek grátao. K-sebi je dao pripelati svojega siromaškoga oča pa brate i tam so vsi vu blájženstvi živeli.

Či je Bóg znami, što nam more prôtil Bár nás teški hipi opašüjejo, bojdimo záto mirovnoga srdca i z-vüpanjem čakajmo pridóče 1940-to leto. Vüpavši se vu našem milostivnom Oči nebeskom. Či bi trpeli, ali zgübili žitek, blágo i vse, ka je drágo: Nebésa nam ostánejo!

Kováč Štefan.

Ka bi mi pomágalo, če bi jezerokrát bio Kristuš narojeni i bi se mi tó vsákši dén z nájpšimi rečmi glásilo, če ne bi ščeo čüti, ka se je to za méne zgódiło i On moj Zveličitel ščē biti. Luther.

Angel ne právi: Vesélje nazveščávam, nego: vam, vam glásim velko vesélje. Záto moreš trdo vevati, ka se je Kristuš tebi naródo. Luther.

Na božični dén edna pesem od

Kristušovoga rojstva.

(Pesem Primoža Trubara, slovenskoga reformátora, z leta 1563.)

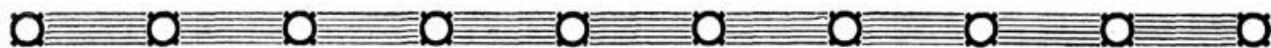
Hválimo mî dnes vsi Bogá
ino se veselîmo ;
ár nam je dao svojga Siná,
z angeli ga čestîmo.
Dnes se je presvéta rêč boža
zavolo vsega človeštva
k vsêm nam pridrúžila,
vzela na sébe krv mesô,
istinsko človeško telô,
s tem nás z Bôgom zmírila.

Tá svéta rêč je Sin boži,
sáma boža istina,
ž njim je stvôro Bôg vse reči,
nás rêšo od hudlča.
Boži Sin žensko semen,
kî vrági vso oblást vzeme,
tam v Betlehemi rojeni
iz te device Márije,
od té žlahte Dávidove,
v jasli je položenî.

Bôg gráta, ka prvle nej bio,
pri tom, ka je, ostáne.
Z nebés se je k nam vsem[?]spústio,
človeki glîh postáne.
Šceo je grešno človečanstvo
s svojov velikov miloščov
v edno črêdo spraviti,
mogo Bôgi, tomi Trojstvi,
právdi, milosti, resnici
v vsem zadosta včiniti.

Tomi deteti Jézuši
vso čést i hválo dájmo,
kako právomi Kristuši
se Njemi mí podájmo.
Njega vsêm rečám vervajmo,
v Njegovej smrti se vûpajmo,
s šterov je vse nás rêšo
od grêha, srda božega,
pogûblênja peklenskoga —
i pá nás je posvêto. Amen.

Na prekm. jezik obrno: D.

Vsem svojim naročnikom,

ki Dúševnoga lista ne plačújejo pri svoji dúhovnikaj smo **priložili** etoj prvoj številki svojega lista **ček** i je prosimo, náj na njem najkeseňše do **15. januára** pláčajo **naročnino** za leto 1940. t. j. 20 dinárov.

Zaostanjene naročnine sledi pokážemo vö.

Svoje naročnike oni gmajn, v šteri dúhovniki vodíjo račûn naročnikov Dúševnoga lista, pa prosimo, náj pri svoji gospôdaj dúhovnikaj poravnájó svoj dúg.

Ka misliš od božíča?

Človek, ki koledne svétke svetíš, ka misliš od njih?

Misliš, ka je tó rojstni dén človeka, s šterim ti nikaj nemaš za opraviti? — Človeka, ki tebi nema nikaj za povedati?

Če tó misliš, te misli malo dale! Predstavlaj si človečanstvo, štero bi brezi Njegve právde probalo živeti, brezi právde lúbézní. I pri toj misli spámeti se! Spoznaj, ka bi Njegov návuk, od vsej spoštúvani i zdržávani, preveliki blagoslov bio za poedíne lúdi i cèle národe, návuk Onoga, kí mír prináša človečanství.

Človek, kí znáš, ka Kristušov rojstni dén svetíš, ka misliš od svojega svetúvanja?

Misliš, ka je zadosta, če se spomínaš oni vrémenov ižoni lúdi, od šteri ti božíčna zgodba pripovedáva?

Misliš, ka božíč svetíti se právi: v Betlehem vandrati i v betlehemskoj štali iskati děte Jézuša?

Moreš túdi tó včíniti. Ali gda si v Betlehemí že najšo Jézuša, te ga začni domá iskati, te ga začni v svojem žitki iskati!

Če ga ščéš iskati, ti dam tanáč, šteri de ti neprijéten, ali hasnoviti:

Po vsakšem svojem hűdóbnom djánji se pitaj: „Jeli bi včíno tó, če bi Jézuš bio gospód mojega žitka?“

Po vsakšoj svojoj zamázanoj misli se pitaj: „Jeli bi se mogla tá misel poroditi v meni, če bi Jézuš bio moja nájvėkša misel?“

Po vsakšem svojem grěšnom občútěnji se pitaj: „Jeli bi eto občútěnje melo mesto v mojem srci, če bi noso v njem občútěnje vere, občútěnje pobožnosti?“

Sprobaj té tanáč, pa boš vido, ka ti fali, če nemaš Kristuša, i ka zadobiš, če boš túdi v svojoj hiši i v svojem žitki slobodno svetio Kristušovo rojstvo!

Človek, na božíčne svétke idi s těmi mislimi v cėrkev! I če si meo právi advent, če si že isko Bogá, če si že čako Kristuša v svoj žitek, te znáj, ka boš meo túdi božíč! Ar je blúzi Gospód všem onim, kí ga iščejo.

Glás kriččěga . . .

Lübléni evangeličanski verebratje!

Z etov numerov začnemo 18 letnik Dűševnoga Lista, štero numero túdi dostim našim evang. verebratom pošlemo na ogléd, z onov prošnjov, naj túdi oni postánejo rédni naročniki toga našega verskoga lista. Ár ešče dosta naši evang. hiž i družin jeste, kí ne poznajo i ne čtéjo toga lista, kí njim pa dober prijátel, veren voditel i potikazáč ščé biti. Tak mislim, da bi vsáka evang. hiža i družina zmogla letno 20 dinárov za naročnino toga lista. V vsáko evang. hižo naj prihája Dűševni List.

Záto pa vlűdno prosimo vse tiste naše verebrate. kí so do etiga mao nē bili naročniki Dűševnoga Lista i zdaj smo njim ga pa poslali na ogléd, náj si ga naróčijo i tó stem, da po priloženom čeki notri pošlejo edno létno naročnino 20 Din. Vsákoga prekmurskoga evangeličanca dužnost je, da podpéra naš evangeličanski štamp, kí je zagovornik i branitel naši pravic. *Kí té njemi na ogléd posláne prve številke ne vrně, tistoga za svojega naročnika držimo.* Záto nam pa ne pošilajte nazáj lista, nego spunte svojo evangeličansko dužnost i postante njegovi naročniki. Kém več naročnikov bō, tem popolnejši i lepši postáne naš list.

Lübléni evangeličanski verebratje! Ne dopűstite, da bi nás naš stári protivnik z svojim štampom premágao. Záto pa li čtite naš Dűševni List.

Reditelstvo.

Kant-modrijan i kršćenik.

Immanuel Kant, nájvėkši nemški modriján, je na edno pismo pobožnoga pisátela i znamenitoga zdravníka Jung-Stillinga odgōvoro: „Prav činite, ka svoje edino pomirjěnje v evangeliomi iščete, ár je nepomenklíva vretina vsej istin, štere se nindri nemrejo nájti, če je pamet svoj cėli prestor premėrila.“

Božíč.

Čudoviti svétek je božíč i preblúzi vsakšemu človečemu srci, ár je svétek radosti. I edna čista, lěpa, veselá radost je ona, štero božíč přináša: radost nad radostjov drúgi. Deca se morejo veseliti, starci se radívatí, siromácke dáre dobiti — i nišče nesmi tó v naprej znati. I zakrknjeno človeče srcé nikdár nemre bole vesélo, bole radostno bití kak té, gda radost správla. Náj se skópoga zgrablívca srcé smejé, če nóvo možnjó napuni, náj si škodoželni zadovolno riba roké, če se njemi posreči drúgomi škodo napraviti, nikdár ne doségne tákša radost ono, štera te prevzeme naše srcé, če se nam posreči drúgoga srečnoga napraviti.

Ali ešče nikaj drúgoga túdi přináša té svétek onim, ki ga s celoga srcá svetíjo: Skóz vse stotín přihája k nam eden čudoviti kěp i edna čudovita rěč: Dete v jasla; betlehemske štale i angelski glás: Dnes se vam je naródo Zveličitel.

Pomali se šířl božíčna svetlost. Ešče v vnógi hišaj brezi njé živéjo. Ali gda v božíčnoj sobi vse tího postáne, te trepeče v srcáj edno tího želénje: Oh, da bi vsikdár tak lepó bílò na světi, tak svetlo, tak přijétno, kak pod božíčnim drévom.

I na glás hřepéněja odgovori božíčno nazveščávanje: Lejko de tak, samo verí mi tó! Povzdigni svoje srcé k vekivečnomi Oči, Njega se drží, kama koli ideš, pokorávaj se Njegovej vůli i lúbi svoje bližnje. Bojúj se próti slabosti svojega srcá i svojega tēla i svetlost, štera je zišla na božíč, vse bole i bole presvěti tvoje srcé, tvoje živlénje de pa vsigdár bole púno radosti, štero žěja tvoje srcé. D.

Vu bojni i vu pogibelnosti se navčímo moliti. Dávna istina je eto, štero zdaj zněvič skaznújejo vu boji stojěčoj Angliji. V Angliji se je pokrepo molitveni žitek i obisk Boží slúžb. Znóvič so notřivpelali drúžinske pobožnosti i dněvne novine túdi vedno přinášajo biblijske tále.

Računi ednoga svetovnoga váraš. New York váraš 7 milijonov prebiválcov má. Z prebiválcov váraš je 2,555,545 protestantov, 2,354,247 rim. katolikov i 1,875,445 židovov, ovi so pa kotřige drúgi cerkveo. New Yor je nájvėkši židovskí váraš na celom světi, ár nega ešče ednoga váraš, gde bi telko židovov prebivalo, kak tam.

Rázločni máli glási.

Radosti glás: „Naródo se vam je Zveličitel, ki je Gospon Kristuš v Dávidovom mestí.“ (Luk. 2. 11.)

Dobrotivnost. Naš domačin, g. Weren Jožef veletřgovec v Celji, so se páli z lěpim božíčnim dárom spómenili z súdešni veredománji svoje rojstne Puconske fare. 76.80 m toploga oblečnoga flanela i 12 falátov robcov so poslali puconskomi dühovníki na razdeljenjé. — Nadale so túdi poslali 300 din gotovine, z štere šume dobí naš Dijački Dom, naši časopisi (Düševni List i Kalendari), pa Puconsko ev. fárno žensko drúštvo 100—100 din-ov. Obeselitev siromákov, Gospod cěrkve, Jezuš naj nadale túdi podeljáva svojo stálno ořambo na toga našega vsakoletnoga lübezničnoga dobročinitela!

Edna skuza. Po zavüpanji ženskoga drúštva sem šó z ednov deklinicov v trgovino, náj nej za božíč kúpim cipele. Slučájno je blo v trgovini eden starěši gospód, nej z našega krája, popólnoma nepoznání meni i deklinici. Gda smo mojoj šolárkinji probali cipele i so se skázale njéne raztrgane nogavice, je oni gospód pravo trgovci: „Jaz nej pa kúpim pár topli nogavic.“ I precí je je pláčo i zřóčo deklini. Ne věm, što je bio oni tühinec. Znam pa, ka sta se lübézen i smilenost genole v njegvom srci, gda je vido tó pomóči potřěbno děte. Do toga spoznanja me je nej njegvo djánje připelalo, nej oni máli dár, nego ona skuza, štera se njemi je skázala v očáj, gda je vido tó nedúžno, zmrzávajóče děte. Táksa je práva lübézen, štera pomága tam i te, gde je njéna pomóč potřěbna.

Dári na dijački dom; Ovčár Franjo dimnikarskí mojster z Gor. Lendave je darívao 25 kg mele. Za velikodúšni dár túdi pě etoj pōti srčna hvála.

Samovolni dári. Na goridřžanje Düševnoga Lista: Gergorec Irma Andrejci 5 D, Benčec Arpad Lemerje 10 D, Vrečič Viktor Vaneča 5 D, Cipott Jánoš Polana 4 D, Kečar Ernő Vučja Gomila 5 D, Škraban Lajoš Puconci 2 D, Rátkai Vilma Sebeborci 10 D, Mőrec Jožef Tešanovci 5 D, Lipič Franc Morávci 5 D, Jugoslovensko Gustáv Adolf drúštvo je daló našemi cerkvenomi listi 1.135 Din. — Na nesprehliví věnec Luthárove Flisár Šarolte: Podlesek Jánoš Predanovci 20 Din. — Všem nájtoplěša hvála!

Turobni glási. Zádni mēsec so se od-
selili vu večnost : *Z puconske fare* Vljaj Štefan v
Lemerji, star 68 l; vd. Janža Žužana, roj. Perša
v Predanovci, st. 59 l; Boldižar Jánoš v Šala-
menci, st. 68 l; Cipott Jolanka na Gorici, st. 23
l; vd. Temlin Terezija, roj. Kuzma v Pužavci,
st. 80 l; vd. Banfi Eva, roj. Banfi v Pečarovci,
st. 75 l. i eden otrok v Bokračl. — *Z gornje-
slavečke fare* Svetanič Julija samica iz Sotine st.
75 l; Ivanič Henrik iz Dol. Slaveč st. 67 l;
vd. Ivanič Marija roj. Hadinjak iz Dol. Slaveč
st. 67 l; Ivanič Janoš iz Dol. Slaveč st. 75 l.
— *Z domanjšavske fare* Farkaš Eva v Lonča-
rovci st. 80 l; vd. Koltai Rozalija roj. Gerič v
Ivanjšovci st. 79 l; Lepoša Peter v Lončarovci
st. 64 l; Domonci Ferenc Domanjšovci st. 67
l; Vezér Károl Domanjšovci st. 44 l. — *Z
soboške fare* kurátor Perkič Ludvik z Veščice st.
50 l; Vratarič Ivan s Černelavec st. 72 l; Ben-
ko Štefan v Mlajtlinci st. 30 l; Makári Judita z
Rankovec st. 75 l; Hatz Elizabeta z Sobote st.
81 l. — Vsem preminjenim náj bode Kristuš
goristanenje i žitek, žalūvajōči pa si náj počinē-
jo v božem svētom ravnani.

Statistika Amerikanske evangeličanske
cērkve. Skūpni račun dūš 20 milijonov; račun
dūhovnikov 12.154; gmān 16 532. Ženski drū-
štev jeste 17.220, navkūp 291.482 kotrigami.
Vrēdnost gmān je 377,575 685 dolárov.

Dogodki zádnejga mēseca. V nem-
ško-angleško-francoskoj bojni je na zapad-

noj fronti ešče nej prišlo do vėkši bitk.
Tūdi v zrāki nega vėkši dogodkov. Edino
na mōrji se vodi bojna z vsōv srditostjov.
Vnōgo lādij je potopleni, tūdi trgōvski. Po-
topila se je tūdi edna jugosl. trgōvska lá-
dja. — Ár je fínska nej bila gotova spri-
jati pogoje Rusije, štera je zahtēvala od
njē poprāvo mej, jo je Rusija napádnola
z pōmilijōnskov armádov mislēča, ka z
bliskovitov bojnov v pár dnėvaj zavzeme
cēlo držāvo. Māla Fínska se pa s čūdovi-
tov odlōčnostjov brāni. Náj Gospodni Bōg
pomore té māli, batriven evangeličanski
narod, šteri s tem vūpanjem brāni svojo
domovino, ka je trdi grād njīh Bōg zmož-
ni. — Drūštvo narodov je zavolo napáda
na Fínsko izklūčila Rusijo. — V severni
držāvaj i v Itāliji zbėrajo prostovolce, šteri
bi šli Fincom na pomōč. Tūdi z bojnim
materijálom je podpėrajo. — Nōvi volilni
zākōn za našo držāvo je že izdelan. Vo-
litve tájne bodejo, glasovālo de se s kru-
glicami. Kak izglėda, volitev nede naskori.

Pošta Dūševnoga Lista.

Lajnsček Janez Berkevčl, naprėplačilo 1940
je v-rėdi.

Kozic Vilhelma Bačuga, na Dūševni List
naprėplačilo na 1940 i na kalendari 8 din je v-
rėdi, odposlali smo. Hvála. Pozdráv!

MIRO DOMAJNKO MURSKA SOBOTA

ALEKSANDROVA cesta 23.

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

SKLADIŠČE PRI POKOPALIŠČU.

Sprejemem naročila tudi za sveže vence !!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem : kompletno pogrebe, prevoze
in izkope vse po zmerni cenī.

PRODAJAM :	Nagrobne vence umetne od	Din	60.—
	Mrtvaške rakve mehki les od	Din	160.—
	Mrtvaške rakve trdi les od	Din	750.—
	Mrtvaške rakve kovinaste od	Din	1250.—
	Mrtvaški prti (šlari) nav. od	Din	30.—
	Traki za vence od	Din	20.—

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE !

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE !!!